

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 225/2023-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Dudítša (sudca spravodajca) a Libora Duľu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Juristi s. r. o., Krivá 3, Košice, IČO 51 941 244, konajúcou prostredníctvom JUDr. Pavla Gombosa, advokáta, proti uzneseniu Okresného súdu Košice II č. k. 7 Tk 1/2020 z 20. októbra 2022 a proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č. k. 4 Tos 115/2022 z 29. decembra 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 28. februára 2023 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uzneseniami všeobecných súdov označenými v záhlaví. Navrhuje i) napadnuté rozhodnutia zrušiť, ii) uložiť príkaz, aby ho Okresný súd Košice II (ďalej len „okresný súd“) prepustil z väzby na slobodu, iii) priznať finančné zadosťučinenie a iv) priznať náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je stíhaný pre skutok opísaný v obžalobe Krajskej prokuratúry v Košiciach podanej 18. marca 2020, kvalifikovaný ako obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona. Do väzby bol vzatý uznesením sudcu pre prípravné konanie okresného súdu č. k. 2 Tp 63/2019 zo 4. októbra 2019 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 8 Tpo 75/2019 z 29. októbra 2019 z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Uznesením okresného súdu z 26. marca 2020 bol vo väzbe ponechaný po podaní obžaloby. Okresný súd 20. októbra 2022 vyhlásil rozsudok, ktorým uznal sťažovateľa za vinného z obzvlášť závažného zločinu vraždy a uložil mu trest odňatia slobody vo výmere

10 rokov so zaradením do ústavu so stredným stupňom strázenia, ochranný dohľad po dobu dvoch rokov a povinnosť nahradiť škodu vo výške 2 736 eur poškodenému. Na tom istom hlavnom pojednávaní sťažovateľ požiadal o prepustenie z väzby na slobodu. Okresný súd napadnutým uznesením č. k. 7 Tk 1/2020 z 22. októbra 2022 podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku žiadosť zamietol podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a sťažovateľa ponechal vo väzbe, pretože dôvody väzby naďalej trvajú, a nenahradil účel väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka. Krajský súd napadnutým uznesením č. k. 4 Tos 115/2022 z 29. decembra 2022 zamietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

3. Krajský súd v napadnutom rozhodnutí po zrekapitulovaní obsahu sťažnosti sťažovateľa uzavrel, že nie je dôvodná. Uviedol samotný skutok a jeho kvalifikáciu podľa obžaloby, označil rozhodnutia, na základe ktorých bol sťažovateľ vzatý do väzby, zhrnul obsah aktuálnej žiadosti o prepustenie z väzby a zdôraznil uznanie sťažovateľa za vinného rozsudkom z 20. októbra 2022, proti ktorému sťažovateľ podal odvolanie. Krajský súd sa stotožnil s okresným súdom, že naďalej trvá dôvod tzv. preventívnej väzby, od posledného rozhodnutia sa nezmenil. Poukázal na správanie sťažovateľa po skutku, zranenia spôsobené poškodenému, intenzitu útoku, povahu zbrane, spôsob spáchania trestného činu, pohnútky vedúce obžalovaného k spáchaniu trestného činu, čo odôvodňuje dôvodnú obavu z pokračovania v páchaní trestnej činnosti. Uviedol, že sťažovateľ bol uznaný za vinného z obzvlášť závažného zločinu vraždy v štádiu pokusu a bol mu uložený nepodmienečný trest v trvaní 10 rokov zatiaľ neprávoplatným rozsudkom, pričom termín verejného zasadnutia na prejednanie odvolania sťažovateľa je v januári 2023. Vzhľadom na dôkaznú situáciu i stav trestného konania dospel k záveru, že dôvody väzby trvajú a účel preventívnej väzby nie je možné dosiahnuť ani nariadeným dohľadom probačného a mediačného úradníka. Sťažovateľ je stíhaný pre obzvlášť závažný zločin a podľa § 80 ods. 2 Trestného poriadku možno uložiť dohľad, len ak to odôvodňujú výnimočné okolnosti prípadu. Krajský súd takéto okolnosti nevidel, preto len poukázal na dôvody napadnutého uznesenia okresného súdu, s ktorými sa stotožnil.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti brojí proti napadnutým rozhodnutiam takto:

a) Rozhodnutia sú nedostatočne odôvodnené, nepreskúmateľné a arbitrárne. Odôvodnenie sa nachádza v podstate v jednej vete. Okresný súd bez ďalšieho odkazuje na predchádzajúce väzobné rozhodnutia, kde sa okresný súd nezaoberal námietkou obhajoby o oslabení väzobného dôvodu plynutím času, pričom ani v doterajších väzobných rozhodnutiach sa nekonkretizuje obava z pokračovania v trestnej činnosti. Rozsudok prvostupňového súdu bol dosiaľ trikrát zrušený a sťažovateľ je väzobne stíhaný viac ako 3 roky. Väzba nemá byť trestom. Súdy ponechávajú sťažovateľa vo väzbe len z dôvodu, že bude v dohľadnej dobe odsúdený a bude mu uložený nepodmienečný trest, čo je absolútne v rozpore s prezumpciou neviny a povahou inštitútu väzby.

b) Krajský súd sa stotožnil s rozhodnutím okresného súdu pri trvaní väzobného dôvodu, čo odôvodnil iba vágne, a bez akejkoľvek bližšej špecifikácie poukázal na všeobecné kategórie. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nie je zrejmé, v akom konkrétnom správaní sťažovateľa tkvie

obava z pokračovania v trestnej činnosti. Poukázanie na neprávoplatné odsúdenie na trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov vôbec nie je podstatné z hľadiska rozhodovania o väzbe.

c) Súdny neprihliadli na odborné závery znalkyne z odboru psychológie PhDr. Kitkovej (ktoré boli diametrálne odlišné od posudku predchádzajúceho znalca PhDr. Beleša, o ktorý sa opierali predchádzajúce rozhodnutia o väzbe) ani na závery znalca JUDr. MUDr. Uhrina (že sa u sťažovateľa nepredpokladá pokračovanie v trestnej činnosti, je dosiaľ 40 rokov bezúhonnou osobou, od skutku do obmedzenia osobnej slobody sa nedopustil žiadnej trestnej činnosti a jeho pobyt na slobode z hľadiska psychiatrického nie je nebezpečný pre spoločnosť). Tieto závery spolu s ďalšími skutočnosťami dostatočne odôvodňujú záver o absencii dôvodov na pokračovacia väzbu. Napadnuté rozhodnutia sú preto arbitrárne, keď prostredníctvom nich chcú súdy silou-mocou ponechať sťažovateľa vo väzbe, hoci odpadol kľúčový dôvod, o ktorý opierali svoje skoršie rozhodnutia o väzbe.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

6. Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutými rozhodnutiami, ústavný súd poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, v ktorej zdôraznil, že konania všeobecných súdov, ktorými sa rozhoduje o väzbe, nie sú konaniami o trestnom obvinení samotnom (konaniami vo veci samej týkajúcimi sa viny obvinenej osoby) a ani konaniami o právach alebo záväzkoch občianskoprávneho charakteru, na ktoré sa vzťahuje čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“). Rozhodnutím o väzbe preto nemôže dôjsť k porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy, ako ani čl. 6 ods. 1 dohovoru (základné právo na súdnu a inú právnu ochranu, právo na spravodlivý proces), keďže túto oblasť ochrany práv upravuje vo svojich ustanoveniach čl. 17 ústavy, ako aj čl. 5 dohovoru (m. m. III. ÚS 622/2016). V tejto časti preto ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.1. K porušeniu označených práv napadnutým rozhodnutím okresného súdu:

7. Ústavný súd konštatuje, že v zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje v konaní podľa uvedeného článku ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy

a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne.

8. Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy vecí nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde (m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

9. Sťažovateľ svoju ústavnú sťažnosť smeruje aj proti rozhodnutiu okresného súdu, v súvislosti s ktorým avizuje porušenie svojich základných práv (na osobnú slobodu). Sťažovateľ podal proti napadnutému rozhodnutiu okresného súdu sťažnosť, o ktorej rozhodoval krajský súd ako nadriadený orgán s prieskumnou právomocou podľa Trestného poriadku. Sťažovateľ teda využil možnosť podania riadneho opravného prostriedku, o ktorom bolo aj rozhodnuté.

10. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie označených práv napadnutým rozhodnutím okresného súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.2. K porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy rozhodnutím krajského súdu:

11. Z formulácie sťažnostných námietok je zrejmé, že sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom nenamieta splnenie formálnej podmienky väzby alebo prvej materiálnej podmienky väzby, teda dôvodnosť vedenia trestného stíhania proti svojej osobe, ale namieta ústavnú neudržateľnosť aplikácie preventívneho dôvodu väzby v nadväznosti na hodnotenie skutkových okolností, nedostatok riadneho odôvodnenia a arbitrárnosť rozhodnutia.

12. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu (I. ÚS 100/04, III. ÚS 135/04, II. ÚS 151/09) vyplýva, že na konanie o väzbe je aplikovateľný čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, v ktorom sú implicitne obsiahnuté hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Ústavný súd vo svojej judikatúre k čl. 17 ods. 2 ústavy uviedol, že vo vzťahu k väzbe obsahuje také práva, akými sú napríklad právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu; právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná; právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť podmienené zárukou (III. ÚS 7/00).

13. Každé pozbavenie slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody,

musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli (I. ÚS 165/02, II. ÚS 55/98, I. ÚS 177/03, III. ÚS 7/00, I. ÚS 115/07, I. ÚS 187/07). Otázka, či je väzba zákonná, má byť vyriešená nielen s poukazom na vnútroštátny zákon, ale aj na znenie dohovoru, s ktorým musí byť v súlade (III. ÚS 79/02, III. ÚS 77/05). Príslušná zákonná úprava obsiahnutá predovšetkým v Trestnom poriadku je integrálnou súčasťou ústavného rámca zaručenej osobnej slobody (II. ÚS 55/98).

14. Zákonnosť väzby je zároveň determinovaná aj skutkovými okolnosťami, ktoré by svojou podstatou mali dať *ratio decidendi* (nosné dôvody) na uplatnenie vhodného zákonného ustanovenia. S touto konštatáciou úzko súvisí aj obsah základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy, z ktorého vyplýva oprávnenie konkrétnej osoby na preskúmanie okolností svedčiacich za väzbu a proti nej, ale zároveň aj povinnosť súdu rozhodnúť na základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy (obdobne III. ÚS 271/07).

15. Ústavný súd už judikoval (III. ÚS 222/06, IV. ÚS 112/08), že záruky osobnej slobody jednotlivca sa v prípade väzby nevyčerpávajú len odkazom na zákonnú úpravu, ale je potrebné ich vnímať v širších súvislostiach. Ústavný súd tým vyjadril význam osobnej slobody jednotlivca, ako aj úlohy súdov a sudcov pri napĺňaní ústavných záruk osobnej slobody. Rovnako základné práva a slobody podľa ústavy treba vykladať a uplatňovať v zmysle a v duchu medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách (PL. ÚS 1/93, PL. ÚS 15/98) a do rámca ústavných záruk práva na osobnú slobodu treba zahrnúť aj záruky poskytované čl. 5 dohovoru, ako ich vykladá a uplatňuje Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo svojej judikatúre (II. ÚS 55/98, III. ÚS 7/00).

16. Väzbu ako zásah do osobnej slobody je nutné posudzovať vždy z hľadiska času, pretože ide o výnimočný inštitút zaistenia obvineného na účely trestného konania, ktorý môže trvať iba nevyhnutne nutnú dobu, resp. dobu určenú zákonom (§ 76 ods. 6 Trestného poriadku). Nerešpektovaním zákonnej úpravy Trestného poriadku a neprepustením takejto osoby na slobodu dochádza k porušeniu práva na osobnú slobodu, ktoré je garantované čl. 17 ústavy a čl. 5 dohovoru.

17. Ústavný súd v zmysle svojej ustálenej judikatúry zdôrazňuje, že väzba je najzávažnejším zásahom do osobnej slobody a do práv obvineného, čo vyžaduje po celý čas súdnu kontrolu jej ústavnosti a zákonosti (mutatis mutandis III. ÚS 26/01). Je výsostným právom, ale aj povinnosťou všeobecného súdu skúmať všetky okolnosti spôsobilé vyvrátiť alebo potvrdiť existenciu skutočného verejného záujmu odôvodňujúceho so zreteľom na prezumpciu neviny výnimku z pravidla rešpektovania osobnej slobody a uviesť ich v rozhodnutiach o väzbe (Toth proti Rakúsku, rozsudok ESLP z 12. 12. 1991, ods. 67). Ústavný súd už vo viacerých svojich rozhodnutiach zdôraznil, že jeho právomoc na rozhodovanie vo väzobných veciach predpokladá výlučne skúmanie toho, či sa v konaní pred väzobnými súdmi dodržali ústavno-procesné princípy takého obmedzenia osobnej slobody, akým je väzba obvineného (II. ÚS 76/02, IV. ÚS 83/03, IV. ÚS 171/03).

18. Posúdenie, či zistené okolnosti konkrétneho prípadu zakladajú dôvod preventívnej väzby, nevyhnutne zahŕňa úvahu rozhodujúceho orgánu, ktorej miera a výsledok môžu byť predmetom polemiky. V zásade ale toto posúdenie náleží všeobecnému súdu. Názor ústavného súdu na to, či opísané skutočnosti postačovali na vzatie sťažovateľa do väzby v čase vydania napadnutého rozhodnutia, sa môže odlišovať od názoru krajského súdu. V každom prípade však pri ústavnom

prieskume nie je primárnou úlohou ústavného súdu posudzovať dostatočnosť zisteného skutkového stavu na vyvodenie právneho záveru o danosti materiálneho dôvodu väzby. Úlohou ústavného súdu nie je odpovedať na otázku, či sťažovateľ mal byť prepustený z väzby na slobodu a či mu mal byť uložený dohľad probačného a mediačného úradníka, jeho úloha je obmedzená na posúdenie otázky, či je odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu v spojení s odôvodnením napadnutého rozhodnutia okresného súdu (IV. ÚS 350/09) ústavnoprávne akceptovateľné.

19. Ústavný súd po preskúmaní odôvodnení napadnutých rozhodnutí konštatuje, že oba sudy sa zaoberali základnou materiálnou podmienkou väzby sťažovateľa, a to dôvodnosťou podozrenia zo spáchania skutkov vykazujúcich znaky trestného činu. Odkázali na výsledky dokazovania, ktoré ale do napadnutých rozhodnutí neprevzali, čo vzhľadom na časovú súvislosť vydania napadnutého rozhodnutia okresného súdu s odsudzujúcim rozsudkom nespôsobuje ústavnoprávnu neudržateľnosť. Sťažovateľ v tomto smere vôbec nenamieta dostatočnú relevanciu výsledkov dokazovania pre záver všeobecných súdov o dôvodnosti trestného stíhania či o zákonnosti vzneseného obvinenia.

20. Sťažovateľove námietky v prospech záveru o odpadnutí väzobného dôvodu nespochybňujú ústavnú udržateľnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu. Keďže nešlo o prvé rozhodnutie o väzbe sťažovateľa v rámci prebiehajúcej súdnej časti trestného konania, okresný súd odkazoval aj na skoršie rozhodnutia o väzbe, s čím sa krajský súd stotožnil. Vo vzťahu k splneniu druhej materiálnej podmienky väzby to možno považovať za ústavnoprávne akceptovateľné najmä z dôvodu, že dôvod preventívnej väzby na rozdiel od iných väzobných dôvodov v priebehu akéhokoľvek trestného konania v zásade nemení svoju materiálnu podstatu, keďže tento väzobný dôvod je spravidla determinovaný určitými objektívnymi skutočnosťami existujúcimi už v čase spáchania skutku, na ktoré ďalšie plynutie času nemá akýkoľvek právne relevantný vplyv.

21. Ústavný súd sa nestotožnil s argumentom o nemožnosti zohľadnenia situácie sťažovateľa po vyhlásení odsudzujúceho rozsudku. Pozbavenie slobody po prvostupňovom odsudzujúcom rozsudku je zásadne odlišné od väzby pred neprávoplatným odsúdením (IV. ÚS 479/2022). Dohovor fakticky nekladie na túto väzbu žiadne zvláštne podmienky, ktoré existujú pri aplikácii čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru a ktoré reflektuje aj judikatúra ústavného súdu o neprípustnosti samotnej hrozby vysokého trestu ako dostatočného dôvodu väzby. Aj EŠLP vyžaduje pre pozbavenie osobnej slobody splnenie všeobecných podmienok čl. 5 dohovoru, najmä zákonnosť. Modifikuje aj prístup k princípu nearbitrárnosti (Saadi proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 29. 1. 2008, ods. 71). Aj podľa Ústavného súdu Českej republiky odsúdenie súdom prvého stupňa na vysoký nepodmienečný trest, hoci neprávoplatné, zásadne mení situáciu vo vzťahu k odôvodneniu útekovej väzby. V takomto prípade sa uznáva, že sa riziko útoku či skrývania sa podstatne zvyšuje. Pre ospravedlnenie (aj dlhšie trvajúcej) väzby sa značne znižuje potreba ďalších dodatočných dôvodov, ktoré môžu mať menší význam v porovnaní so situáciou, v ktorej by k neprávoplatnému odsúdeniu dosiaľ nedošlo (I. ÚS 185/14). Uvedené zníženie požiadaviek na obmedzenie osobnej slobody na základe odsúdenia príslušným súdom je kompenzované tým, že dohľad požadovaný v čl. 5 ods. 4 dohovoru sa zahrnie do rozhodnutia súdu na konci súdneho konania (De Wilde, Ooms a Versyp proti Belgicku, rozsudok z 18. 6. 1971, ods. 76).

22. Ústavný súd nezistil, že by na vydanie napadnutého rozhodnutia krajského súdu o väzbe neboli naplnené zákonné podmienky podľa Trestného poriadku. Došlo k zbaveniu osobnej slobody sťažovateľa, resp. pokračovaniu pozbavenia, pretože nebol z väzby prepustený na slobodu. K dovtedajším okolnostiam pristúpila nová skutočnosť v podobe neprávoplatného odsudzujúceho rozsudku. Časová a materiálna súvislosť medzi odsúdením a uväznením bola dostatočne úzka. Preventívna väzba nesmeruje k tomu, aby mohlo byť proti sťažovateľovi vykonané trestné konanie. Jej účelom je ochrana verejnosti pred ďalšími trestnými činmi sťažovateľa. V okolnostiach prípadu ústavný súd nezistil rozpor medzi účelom väzby a dôvodmi väzby zistenými krajským súdom na strane sťažovateľa. Išlo o prípustné uplatnenie výnimky z práva na osobnú slobodu a bezpečnosť. K dĺžke väzobného stíhania ústavný súd uvádza, že v čase rozhodovania okresného súdu, ako aj krajského súdu o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby nebola prekročená maximálna lehota väzby pre obzvlášť závažný zločin, pre ktorý je sťažovateľ trestne stíhaný a pre ktorý bol vzatý do väzby.

23. Úlohou ústavného súdu je vyhodnotiť, či všeobecné súdy v napadnutých rozhodnutiach aplikujú právo ústavne konformne, či sú rozhodnutia kvalifikovane odôvodnené a či nenesú znaky arbitrárnosti vyúsťujúce do porušenia niektorého zo základných práv a slobôd, v zásade však nemôže zasahovať do ich skutkových a právnych záverov, ak ich z danej perspektívy možno pokladať za udržateľné. V tomto smere je rozhodnutie krajského súdu ústavne akceptovateľné a jeho závery sú spätne preskúmateľné. Dôvody na vydanie napadnutého rozhodnutia krajského súdu považuje ústavný súd za dostatočné a relevantné pre rozhodnutie o väzbe.

24. Ústavný súd nepovažuje námietku o nezohľadnení záverov znalca JUDr. MUDr. Uhrina za dostatočnú na spochybnenie ústavnej udržateľnosti napadnutého rozhodnutia. Závery tohto znalca boli zohľadnené v predchádzajúcich rozhodnutiach o väzbe. Pokiaľ ide o závery znalkyne PhDr. Kitkovej, tu ústavný súd zistil nedostatok konkrétnej odpovede súdov na námietku sťažovateľa. Okresný súd v tejto súvislosti len všeobecne uviedol, že väzobné dôvody nepominuli ani nezoslabli. Vzhľadom na krajským súdom spomenuté neprávoplatné odsudzujúce rozhodnutie podľa ústavného súdu tento nedostatok nespôsobuje nezlučiteľnosť napadnutých rozhodnutí s obsahom označených základných práv. Ústavný súd nemá žiadne pochybnosti, že k uznaniu viny sťažovateľa došlo v súlade so zákonom predpísaným postupom príslušným súdom v zmysle čl. 5 ods. 1 písm. a) dohovoru. Sťažovateľ v tomto smere ani neuviedol žiadnu námietku. Námietku k relevancii záverov toho-ktorého znalca môže naďalej využiť v opravnom prostriedku proti odsudzujúcemu rozsudku.

25. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09).

26. Podľa názoru ústavného súdu preto nie je dôvod na prijatie ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie z dôvodu nedostatku reálneho základu na vyslovenie porušenia označených práv. Ústavná sťažnosť musela byť preto v tejto časti posúdená ako zjavne neopodstatnená podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

27. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v petite jeho ústavnej sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. apríla 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu